

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **R.Š.** zastoupeného JUDr. Zdeňkem Bařinou, advokátem se sídlem Brno, Kotlářská 53, proti žalovanému **Úřadu městské části města Brna**, Brno-Tuřany, se sídlem Brno, Tuřanské nám. 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2005, č. j. 29 Ca 30/2005 - 12,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2005, č. j. 29 Ca 30/2005 - 12, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2005, č. j. 5953/2004 Pok. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovu námitku podanou podle § 73 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále též daňový řád), proti exekučnímu příkazu žalovaného ze dne 22. 11. 2004, č. j. 3974/2004, kterým byla nařízena exekuce příkázáním pohledávky z účtu stěžovatele podle § 73 odst. 6 písm. a) a § 73 odst. 7 daňového řádu, a to k vymození pokut uložených stěžovateli ve stavebním řízení a exekučních nákladů v celkové částce 816 000 Kč. Krajský soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), odmítl, neboť usoudil, že rozhodnutí o námitkách není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a je tedy ze soudního přezkumu vyloučeno.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti rekapituluje skutkový stav věci a zdůrazňuje, že právo vybrat nedoplatek je v jeho případě promlčeno a žalovaný tak měl ke stěžovatelově

námítce exekuci zastavit. Dále výslovně uvádí, že uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně pak krajskému soudu vytýká, že se v napadeném usnesení nezabýval exekučním příkazem, ani tím, zda byl žalovaný oprávněn vydat exekuční příkaz a pokračovat ve vymáhání promlčených nedoplatků. Podle stěžovatele krajský soud pochybil, když se nezabýval samotnou podstatou žaloby a naopak žalobu odmítl s tím, že exekuční příkaz a na něj navazující rozhodnutí o zamítnutí námítky nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. Stěžovatel zdůrazňuje, že rozhodnutí žalovaného mají zásadní vliv na práva a povinnosti stěžovatele, která jsou těmito rozhodnutími porušována. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel výslovně uvádí, že uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. (tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a vady řízení před správním orgánem a krajským soudem, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí). Vzhledem k tomu, že napadá rozhodnutí o odmítnutí žaloby, připadá v úvahu však toliko důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu); k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, uveřejněný pod č. 625/2005 Sb. NSS, kde soud uvedl, že pokud je *kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.*

V daném případě se tak Nejvyšší správní soud může zabývat toliko tím, zda je rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu podle § 73 odst. 8 daňového řádu rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a podléhá tak soudnímu přezkumu (jak tvrdí stěžovatel), či nikoliv a je ze soudního přezkumu vyloučeno (jak tvrdí krajský soud), neboť pouze tento problém byl řešen v napadeném usnesení krajského soudu.

Předně je třeba uvést, že krajský soud, který považoval rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu za rozhodnutí nikoliv ve smyslu § 65 s. ř. s., a tedy za rozhodnutí ze soudního přezkumu vyloučené, vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2004, č. j. 3 Afs 6/2003 - 62, kde zdejší soud uvedený právní názor zaujal. Vzhledem k tomu, že v mezidobí dospěl jiný senát Nejvyššího správního soudu k závěru odlišnému, byla věc postoupena rozšířenému senátu k rozhodnutí (§ 17 odst. 1 s. ř. s.). Rozšířený senát pak ve svém rozhodnutí (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, uveřejněný pod č. 791/2006 Sb. NSS) uznal rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu podle § 73 odst. 8 daňového řádu za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy za rozhodnutí zakládající, měnící, rušící či závazně určující veřejná subjektivní práva stěžovatele ve smyslu citovaného zákonného ustanovení, *neboť prováděním daňové exekuce dochází vždy přinejmenším k zásahu do vlastnického práva garantovaného článkem 11 Listiny základních práv a svobod. S ohledem na čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nemůže být takové rozhodnutí vyloučeno ze soudního*

přezkumu. Uvedený právní závěr opíral rozšířený senát rovněž o rozhodnutí Ústavního soudu ČR (nález ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 358/99, uveřejněný ve Sbírka nálezů a usnesení, sv. 20, str. 53 a násl.), kde Ústavní soud vyslovil, že daňová exekuce nařízená na majetek daňového dlužníka je vážným zásahem do subjektivních práv tohoto účastníka správního řízení, proto musí takovéto rozhodnutí být vždy přezkoumatelné příslušným obecným soudem v režimu správního soudnictví (...). Ústavní soud dále zdůraznil, že pokud by byl soudní přezkum takového rozhodnutí správního orgánu odmítnut, účastník správního řízení by zůstal bez soudní ochrany, čímž by došlo k porušení jeho ústavně zaručeného základního práva dle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod.

V daném případě se nepochybně jedná o rozhodnutí o námitce podané podle § 73 odst. 8 daňového řádu bez ohledu na to, že žalovaný ve výroku rozhodnutí cituje ustanovení jiná.

Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud shledal napadené rozhodnutí krajského soudu nezákonným a důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. naplněným; usnesení krajského soudu proto zrušil a soud zavázal k tomu, aby se žalobou zabýval věcně.

Protože Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Krajského soudu v Brně a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu